

inhoud

I

Stupore is de Sterre van de Zeggezee

9

II

Zonnesteen

41

III

Ik wil van stromend water een kloosterkleed, eindelijk weten hoe ik heet

47

I

Stupore is de Sterre van de Zeggezee

a

Mens is een menigte, ik is iks en wie ben jij?

Jij, ik kan je niet thuisbrengen. Ik wil je ook niet thuisbrengen.

Ik wil je in je volle vreemdheid,

in je onbegonnen schoenen, stinkend van toeval, nachtmerrie-intact.

a

b

In de nulde persoon enkelvoud
aangekomen alhier.

In de pluralis majestatis
stonden sterrenbeeld, maan en planeten
aan de hemel die nacht.

Dodenakker, geboortegrond,
aan mijn wiegje oorlog stond.

Een uurtje lopen van mijn bed
bevond zich Huize Beulenpret.

b

C

Ik zal dit schrijven
omdat maanlicht zonlicht is en elke steen een wolk.

O regenliederen door bomen gezongen.

O meikoningskinderdagen.

C

O wolkenorakel in de regenton.

Ik zal dit schrijven
omdat ik je niet ken omdat ik van je ben.

d

De grauwe, deinende zee
gezien vanaf stampende kotter of klapperende zeilboot.

De sterrenhemel boven je tentje
in het midden van niks.

De blauwe, indifferente hemel boven het land
(de dito lucht in al die spiegeltjes aan de wand).

Het tumult van de branding.
Sneeuwgebergtes. Woestijnen. Antarctica's.

(Ik denk aan jullie, kreperende poolreizigers
door de Witte Splendor omgeven,

scheepsjongens
met scheurbuik in een dobberende sloep,
ik denk aan jullie.)

De schoonheid van de mensverlatenheden.
De bron in het bos waar de beesten komen drinken
de stralenbundels staan en de fluisterfluiters fluiten.

Berglandschappen, rivierlandschappen
en de wilde wolkenluchten
boven berglandschappen en rivierlandschappen.

(Hoe goed het uitrusten was in het gras aan de oever
van de rivier waar gladgeslepen keienkoppen
hun lange groene baarden in het water waaieren lieten.)

d

Het tumult van de branding (bis)

Zo onverzoenlijk

als het windjammeren kan over de wateren,
zo tam en tevreden

tafel bed en eten een knushebber maken kan;
om niet te versuikerhuizen op weg gegaan

zoveel helden en antihelden van het verhaal zonder eind.

...d

e

Kus-me-toch, Red-me-heer, Sterf-de-moord,
deze wereld.

Dagen die gaan, dingen die zwijgen, donker dat duurt,
gegrinnik soms vanachter de paardenkopnevel,

e

Red-onze-zielen, Val-dood, Keer-weer,
en dat wij kaffers van achteraffers zijn,

de zee zo wijd is, de gemorste druppel zo diep,
elke pappamammaplaneet zo eenmalig en uniek.

f

Verrelief, helemaal plus was het niet thuis
en ook op dat internaat niet en later in heel
de wijde, wilde wereld niet, verre verrelief.

f

g

Met de muziek meegegaan, vroeg al en ver,
‘J’irais jusqu’au bout du monde’ zong de littekenman
in Perpignan in het gevang,
waar je twee weken vast zat wegens vagabondage,
andere tijd,

09

aan elkaar woedewanhoopverlangen geschreven.
*Mijn oude kamer: Aan de eerste muur / hing een prent
van Hokusai / aan de tweede / een röntgenfoto van mijn
ribben / aan de derde / een lang citaat van Nietzsche /
aan de vierde / helemaal niets / dat is de muur waar ik
doorheen ging / voordat ik hier aankwam.*